

Stanislav Dvořák se narodil v Hradci Králové v roce 1927. Dětství příliš radostné neměl a smutná je i jedna z jeho nejstarších vzpomínek na pohřeb spisovatele Aloise Jiráska.

“A já si pamatuju, když tam projíždělo to auto s rakví a smuteční průvod takovej celej, tak to je první moje vzpomínka nejstarší na co si pamatuju. To mně bylo skutečně dva a půl roku.”

Jeho tatínek si chtěl splnit sen a otevřít si pekařství, a proto se přestěhovali do Pouchova, kde hned po nástupu do školy malý Stanislav onemocněl.

“Potom jsme oba dva s bratříčkem mým, mladším dostali spálu, a šli jsme do nemocnice a tatínek musel ten krám zavřít, protože tenkrát ta spála byla velice nebezpečný onemocnění”

Ani po návratu z nemocnice ho doma nečekalo nic pěkného. Jeho otec kvůli hospodářské krizi ztratil zaměstnání a zůstal i bez sociální pomoci státu.

“Nebylo dost peněz na nákup potravin, jsme byli dost odkázaný na takový pomoc tý naší paní zaměstnavatelky mého otce z dřívějšíka.” “tak nám občas poslala koš s nějakějma potravinama.”

I sám Stanislav přispíval do domácnosti, tím že za peníze nosil v konvích vodu sousedům.

Později, v roce 1939, viděl poprvé pochodovat německá vojska. Válku začal vnímat v Pardubicích, kde v roce 1944 zažil celkem tři nálety.

“Nálet vlastně zničil nádraží a tu fabriku na ten benzín.” “Vyprošťovali jsme mrtvý a odklízeli se sutí a ty mrtvý se ukládali na stadionu.”

Tam je odnášeli, protože nebylo možné všechny najednou pohřbít.

I přesto se v životě Stanislava Dvořáka našlo mnoho hezkých okamžiků. Jedním z nich bylo třeba seznámení s manželkou, když šel s bratrem na Nový rok sáňkovat na Ještěd.

“A před náma šly dvě holky se sáňkama, a tak jsme je dohonili a začali jsme se s nima bavit a došli jsme nahoru, tam se tancovalo na novej rok, jsme tam tancovali a dolů jsme už jeli každej s jednou.”

Poté, co spolu několik let chodili, plány na svatbu překazila měnová reforma. Z věna, za které by si mohli koupit baráček, tak jeho přítelkyně dostala necelých 200 korun.

“A všechny úspory se přepočítaly jedna ku padesáti, ačkoliv ceny se přepočítaly jedna ku pěti”

Další nepříjemné zážitky je čekaly v srpnu 1968. V tu dobu se vraceli z dovolené v Bulharsku, ale kvůli invazi vojsk varšavské smlouvy se všechny lety zrušily. S cestou domů přes půlku Balkánu jim pomohl Červený kříž.

“V Praze jsme vylezli z vlaku a tam stály tanky, všude, a tam... cizí armády, že jo. A tak jsme koukali na to.”

Naopak velice rád vzpomíná na pád komunismu, protože to byla chvíle, kdy celý národ jásal.

“To byla ohromná sláva.”

Na závěr by mladým lidem vzkázal, aby šli za svými cíli, ať jsou jakkoli vysoko.

“Skutečně aby študovali, aby nerezignovali, aby nezůstávali jenom u toho, co dosáhli teďka.”